

privat Initiativ, altsaa, alle disse Bevillinger staa opførte aldeles bestemt mod Folketingets Naagtelse af de Love, hvortil de støtte sig. Naar jeg ikke udtaler mig videre om den Sag nu, er det ikke, fordi Sorgen er mindre nu end tidligere over Provisoriet. Jeg tror, vi alle have en Sælselse af, at det i mange Maader lammer Virksomheden, og at det ogsaa ud ad til i Befolkningen gør stor Skade. Derom tror jeg, at man nok efterhaanden vil faa flere og flere Vidnesbyrd, men jeg skal nøjes med denne Udtalelse og en Protest mod disse Bevillinger, idet jeg i øvrigt henholder mig til, hvad vi derom have sagt i Betænkningen, og hvad der er sagt ved tidligere Lejligheder.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg ønsker kun at udtale, at man ikke saaledes kan affinde sig med disse Spørgsmaal ved blot at sige, at man ikke vil behandle dem, fordi de stamme fra provisoriske Love; thi de Foranstaltninger, der her er Tale om, ere nødvendige, og Nødvendigheden maa man dog bøje sig for, enten i den ene eller den anden Form.

Det. Hansen: Jeg har i Fjor haft Beslighed til at udtale mig om disse provisoriske Bevillinger paa Finansloven og skal ikke komme nærmere ind derpaa i Aar. Den ærede Justitsminister sagde, at de Bevillinger, der her specielt er Tale om, ere nødvendige, og Nødvendigheden maa man bøje sig for. Ja, hvis man ikke kan indrette sig saaledes, at man kan komme uden om dem paa Lovlig Maade. Med Hensyn til de 150,000 Kr., som her er Tale om, der skulde være nødvendige til Politiet i København, foreligger der ikke mindste Bevis

for, at de ere nødvendige eller ikke kunde være erhvervede paa regelmæssig Maade, hvis man var kommen til Rigsdagen dermed i rette Tid. Men som sagt, jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa i Aar, vi kende jo alle hinandens Standpunkter. Jeg vil blot nedlægge en Protest imod den Begrundelse i Finansudvalgets Betænkning som bindende Motiv for Landstinget til at vedtage disse Bevillinger, nemlig hvad der siges i Begyndelsen af Betænkningen, at de maa anses som hjemlede ved bestaaende Love. Jeg antager, at der siges netop til disse Bevillinger, at der siges til de saakaldte foreløbige provisoriske Love; da de ere bestaaende Love, skulde der ogsaa bevilges Midler til dem. Det vilde være rigtigt i og for sig, hvis ikke disse bestaaende Love havde den Historie, at man nu for 7de Gang behandler dem her i Landstinget uden at lade Folketinget komme til at afstemme dem over. Naar de to Ting, som vi ogsaa i Aar en Gang have diskutert, sættes i Forbindelse med hinanden, synes jeg nok, det er en noget haartrukken Begrundelse at sige: Da disse Bevillinger ere hjemlede ved bestaaende Love, bør de ogsaa bevilges paa Finansloven. Samtidig med at Landstinget og ogsaa den høje Regering mener at kunne undlade at give Folketinget Udgang til at votere over disse Love paa den Maade, Regeringen alene tillægger Betydning, derfor skulde man kunne paalægge Rigsdagen, navnlig Folketinget den Pligt til at bevilge de Udgifter, der følge af disse Love; det er af den Slags Fordringer, jeg tror, man rolig kan sige, man aldrig før har set stillet til nogen som helst konstitutionel Forfatning i noget Land.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingerne.

Ændringsforslag under 4 til § 20 af Justitsministeren, tiltraadt af Flertallet under Nr. 1:

II. D. 1. og 3. Kriminal- og Politiretten i København. (Bet. Nr. 5).

1. Summen 62,635 Kr. 99 Ø. forhøjes med 8,664 Kr.

3. — 5,100 — " — — 500 —

vedtoges med 32 Stemmer mod 14.

Ændringsforslag under Nr. 5 til samme Paragraf af Justitsministeren, tiltraadt af Flertallet under Nr. 1:

II. D. Ny Konto. (Bet. Nr. 5).

Der indsættes en ny Konto, saalydende:

„Aarlig Erstatning til Københavns Brandforsikring til Leje af et nyt Lokale i Stedet for det til Københavns Kriminal- og Politiret afgivne . . . . . 1,200 Kr.“

vedtoges med 34 Stemmer mod 14.